

inte av den sommaren och ingen senare sommar heller. Men man fortsatte i flera somrar att slå de gamla lindorna, som nu hade blivit slättertjäg.

Nu har sjuttiofem år gått, sedan man sist hade kreatur i Öland, och man kan knappt föreställa sig, hur skogen då genljöd av liv och rörelse. Hur ser det ut nu? — Ja, det kanske vi kan ge besked om en annan gång.

Håll Albert Jönsson

Vet Ni att:

— ett vanligt vävmönster, ”kvåttkrabel-kruse”, hade sitt namn av att det liknade den träställning, ”krabel”, som man satte kring grisarnas hals för att hindra dem från att rota sig under gärdsgårdarna och stängslen in i rovkittar o. dyl.

— tallbarkens vita innerlager är rikt på C-vitamin. Barken användes förr bl. a. till gödfoder åt svin, vårfoder åt boskapen, godis åt barnen och som tillsats i bröd. Den användes också som botemedel mot skravel-sjuka och skörbjugg.

— prästerna var föregångsmän för rågodlingen i Dalarne.

— resenärer i Dalarna under 1700-talet fann på flera ställen från prästboställenas åkrar rågstånd, som var fyra alnar långa (Gahn: Orsa, Älvdalen. Tidman: Ore.)

— ogräset landhavre (*Avena fatua*, flyghavre) påstås ha blivit infört till Älvdalen som nödarssäd av drottning Kristina, som därför av älv-dalsborna kallades ”Ljotager-Kesta”, landhavre-Kerstin.